Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Folket sover

Citation: Michaëlis, Sophus: ”Folket sover”, i Michaëlis, Sophus: *Digte*, 1889, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-michs_01-shoot-workid63338.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Folket sover.

Ja, Folket sover som en glemsom Drømmer,
der aldrig ønsker sig den klare Dag,
men helst vil slumre videre i Mag
fra Arbejdspladsens Tegl og Sten og Tømmer
og Valens grønne Slette, hvor der slaas
af slanke Kæmper imod Mørkets Jætter.
Det sover fra den frihedshede Trods,
som Hævnens Blodblomst i sit Banner sætter.

Og faa kun vaager ...
Et, rødligt Vagtblus skinner gennem Skoven,
men svares kun af Stjærnerne foroven,
mens over Land og By
der ligger Trældoms lave, tunge Taager.
Ak, Dagen tøver — vil den aldrig gry?
151

Ja, Folket sover lig en daadløs Daare:
Som Søvnens Vogter sidder der en Flok
af sorte Bedemænd som ved en Baare;
de længes efter Verdens Ragnarok
og elsker deres Gud og Hjord saa saare;
thi har de unges Vingefjer de stækt
og vugget Hjærterne til Ro ved sært at tale
om Skyld og Straf og Herrens hellige Ord,
han som engang skal skille Faar fra Buk.
Paa Verdens Jammer ødsler de med Suk
og peger mod det blaa, hvor Herren bor:
Hans Tugtris ser de i Kometens Hale.

Nu slumrer Folket som et dysset Barn
— til ydmyg Fromhed har man det formanet.
Naar alt er stille, som et dagsky Skarn
dets Fjende lister frem lig Tyv om Natten
og stjæler af dets Hjærte Frihedsskatten
— den lyse Ild, vi éngang havde ranet.

Ak, faa kun vaager.
Omkring et Vagtblus sidder de og grunder,
og nogle tror, at Solens Lys gik under
og aldrig over Jord vil rinde op ...
152

Paa Udkig sidder En i Egens Top;
fjærnt ude skimter han et Lysets Lyn,
en Pil, som skydes gennem Mulmet ind
fra Solens Bue, — og med løftet Bryn
han raaber an og varsler Dagens Komme:
„Grib nu til Sværd og Eders Lanser skæft!“

... Men naar mon Slægtens lange Nat er omme? ...

De sorte Bedemænd er lavets Kræft.
de dysser Viljen ned og tysser Modet
og gyder Dogmers kolde Vand i Blodet;
de vender Øjet mod et andet Liv
med Bod for alle Jordens Savn og Kiv,
de retter Sind og Blik mod Himlens Hvælv,
og svulmer det i Barnets Bryst og Marv,
de siger: „Dræb din Lyst og ku dig selv.

Husk, Synden er vor store fælles Arv,
— I lide skal i mange tusend Led
for deres Synd, fra hvem I stammer ned.
Gaa ind ad Livets brede Porte ej,
men hold Jer paa den smalle Trællevej.
Tæm Eders Vilje, kæmp imod Jert Kød!“
De tror, at Verdens Vej er Vej til Død, —
men den er Vej til sundt og frejdigt Liv!
153

Ve over dem, der dæmmer Livets Strøm
og luller Sjælen i en Andagtsdrøm
om, hvordan Himlen kun skal skænkes dem,
som anser Jorden ej for rette Hjem; —
de døder Slægtens Drift og Levevilje
med Døveduften fra en Pinselilje!

Dog snart skal Folket ruskes op af Dvalen
og Mulmets Mare rives af dets Bryst.
Da skal der stande livsglad Strid paa Valen,
og alle Muskler svulme skal i Lyst.

Højt nye Lovens Tavler skal der rejses
om Godt og Ondt — knus da de gamle Bud
og styrt i Støvet Dommens strænge Gud:
Til Konger skal de karske Viljer kejses!